

Buông Bỏ

Contents

Buông Bỏ	1
1. Chương 1:	1

Buông Bỏ

Giới thiệu

Đôi khi, thời gian đã làm thay đổi mọi thứ. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-bo>

1. Chương 1:

Hôm nay toàn thành linh đình, không khí náo nhiệt khắp nơi, nơi nơi thấy đâu cũng là màu đỏ vui mừng, Thái tử Phượng Ngọc quốc cưới nô tỳ thiếp thân của Vương gia Phượng Minh Quốc- Vũ Khuynh Thành.

Đối với việc này, mọi người cũng chỉ cảm thán, thái tử điện hạ có vẻ quá tùy ý, hòa thân lại có thể lấy một cái nô tỳ nhỏ nhoi về làm thái tử phi... Còn về nô tỳ đó, ừ thì có tiếng đệ nhất mỹ nhân kinh thành, nhưng thế nào cũng không xứng nha...

Dẫu sao thì mọi người cũng chỉ dám nói nhỏ với nhau, có ai dám bô bô nói thẳng ra, không sợ bị bay đầu sao? Ngày vui thì vẫn phải trưng bộ mặt tươi cười ra mà.

Trên đường phố xá đông người, người dân 2 bên đứng cạnh vang tiếng chúc mừng, ở giữa, đội rước dâu kèn nhạc linh đình, tân lang tuần mỹ cưỡi ngựa đi trước kiệu, trong chiếc kiệu hoa lệ, tân nương yên tĩnh ngồi bên trong.

Bàn tay nữ nhân trắng nõn mảnh khảnh, buông quả táo trong tay xuống, để sang một bên, từ từ vén khăn hi đỏ lên, để lộ một dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ.

Mắt ngọc mây ngài, môi nhỏ đỏ mọng, chiếc trán trơn bóng, khuôn mặt nhỏ nhắn thon gọn... Nữ nhân này không chút vẻ vui mừng vào ngày vui cũng như việc may mắn mà mọi người nói, bàn tay lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội màu trắng muốt, đôi mắt trong veo như nước hồ thu quan sát từng chút một, tỉ mỉ cảm nhận ngọc bội ấm áp, trong lòng lại một mảnh lạnh lẽo, không gọn sóng...

Từng hình ảnh, kí ức như thước phim quay lại trong đầu nàng, còn nhớ ngày nào nàng cùng hắn bên nhau chinh chiến sa trường, tay hắn cầm gươm đao, tay nàng cầm cung tiễn, máu tanh biển lửa chốn nào từng thua? Còn nhớ ngày nào 2 người cùng nhau bị lạc trong rừng, ôn nhu vui vẻ, từng nụ cười lúc ấy của hắn nàng đều nhớ, từng sự quan tâm làm nàng lưu luyến lúc ấy, mọi thứ đều là thật lòng... Còn nhớ những đêm đèn sách, ánh nến leo lắt trong thư phòng, nàng đứng cạnh mài mực, hắn tập trung cầm bình thư suy ngẫm,...gần gũi như vậy, chân thực như vậy, có trời mới biết, thời khắc đó, nàng mãi nguyện đến nhường

nào... Hắn là vương gia Phụng Minh Quốc, thân phận cao quý, còn nàng, chỉ là một kẻ không nơi nương tựa chốn thanh lâu hồng trần, may mắn được hắn ban ơn đem về phủ hầu hạ, thân phận thấp kém... tình cảm thâm kín 5 năm, có bao giờ từng vui đi? Hắn đau đớn, nàng liền đau đớn gấp trăm lần, hắn u sầu, nàng còn u sầu hơn hắn gấp bội, từng cái nhăn mày, lời nói của hắn đều khắc sâu trong tim nàng, đôi khi, chỉ cần hắn quan tâm nàng một chút, nàng liền tự ôm hi vọng vọng tưởng tình cảm của hắn... Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu cả đời hầu hạ bên người, thứ hi vọng nhỏ nhoi ấy của nàng nhưng cuối cùng vẫn không thể thành sự thật... Vẫn có ngày, hắn phải lấy công chúa Lương quốc làm vương phi, vẫn có ngày nàng rơi vào vòng tay nam nhân khác, hắn lại bảo vệ nữ nhân khác-không phải nàng...

Làm thái tử phi thì sao? Làm chính thê thì thế nào? Nàng có xứng sao? Nàng thân phận thấp kém, mỹ mạo làm cả đời đau khổ, chỉ hận mình không thể không có dung mạo này, tầm thường một chút, liệu cuộc đời nàng sẽ giản đơn hơn, vui vẻ hơn không? Dưới một người trên vạn người? Không phải chính là giả dối sao? Bằng mặt mà đâu có bằng lòng?... Quy lại vẫn là một câu: Chim sẻ mà hóa phượng hoàng, hồng nhan họa thủy. Người đời phải nhớ...

Thời gian thấm thoát trôi đi, chỉ như một cái chớp mắt, 2 năm đã trôi qua, mọi thứ xoay vần...

Người ta đồn rằng thái tử và thái tử phi Định quốc tình cảm nồng nàn ân ái, ôn nhu săn sóc, tương kính như tân, nhường nhịn dịu dàng. Thái tử phi mới đầu còn lạnh nhạt với thái tử nhưng cuối cùng bị tình cảm chân thành của thái tử chinh phục, hiện tại, thái tử phi đang mang thai con của thái tử...

Trời xanh mây trắng, gió mát thổi nhẹ, hoa tươi nở rộ, hương thơm ngào ngạt, ở giữa vườn hoa đa sắc màu, trong đình, một nữ tử tuyệt sắc mặc y phục vàng nhạt đang ngồi chống tay lên mặt bàn, mắt nhắm hờ, thở đều đặn.

Nam tử đi từ xa tới, nhìn thấy nữ nhân trong đình mỉm cười ôn nhu, tiến vào trong đình, cầm trong tay chiếc áo choàng tơ tằm mỏng, nhẹ nhàng khoác lên cho nàng.

Nàng giật mi mắt, mắt đang nhắm mở ra, nhìn thấy nam nhân bên cạnh, cất giọng.

“Điện hạ, người đến rồi.”

“Ừm.” Hắn gạt đầu ngồi xuống, ôm nàng vào lòng, tay đặt lên bụng hơi nhô của nàng, dịu dàng nói.

“Thế nào? Khuynh Thành, hôm nay hài tử không quấy nàng chứ?”

“Không có, nó rất ngoan, không có đùa nghịch.” Nói đến con, giọng nàng trở nên mềm mại hơn, chính là dáng vẻ mẫu thân ân cần.

“Àn, nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ mẫu tử nàng... mãi mãi...” Hắn khẽ hôn mái tóc của nàng, siết chặt vòng tay.

Nàng hơi chớp mắt rung động, từ từ nép vào lòng hắn, tay đặt lên bụng để bên trên tay hắn, mỉm cười cùng hắn nhìn ra ngoài đình.

*Vương gia, Khuynh Thành đã có hài tử của mình, chàng cũng đã có gia đình riêng của bản thân... Thời gian đã dạy ta rằng, đừng nên quá cố chấp với quá khứ, có hối hận cũng không thể thay đổi, hãy hài lòng với những gì mình đang có, đánh mất đi, thì mãi mãi không thể tìm về... Có lẽ, Khuynh Thành nên chấp nhận tình cảm từ thái tử điện hạ- người đi với mình suốt cuộc đời, 2 năm đã là thời gian quá đủ để kết thúc mọi chuyện, đã đến lúc Khuynh Thành cần đáp lại tình cảm của người ở bên mình... người biết không, bây giờ khi nhắc đến người, Khuynh Thành đã không còn cảm giác rung động hồi xưa, nhưng thứ tình cảm 5 năm ấy, sẽ mãi là kí ức đẹp trong đời ta, không bao giờ thay đổi...”

Hóa thành gió, hóa thành mưa, hóa thành xuân đến bên người

Mộng như thanh, mộng như ảnh, mộng xa xăm vượt khỏi tầm tay

Hóa thành khói, hóa thành sương, hóa thành mây đến bên người

Nhớ nhung tựa biển, luyến lưu tựa thành, tư niệm xa xôi không thể thành hiện thực.

Người hỏi nước Tây Hồ đã mang đi bao hương sắc của người xưa?

Thời gian đã đi không trở lại, lời thề son sắt để lại cho ai
Người hỏi sóng Trường Giang đã vùi sâu bao đau đớn tận thâm tâm
Chỉ còn lại một nửa trái tim nào tìm được đường về.
Hóa vắn thơ, hóa ngòi bút, hóa ánh đèn đưa nét cho người
Lặng lẽ nhớ, khe thở dài, từng dòng thư đọng lại lắng sâu
Hóa đường đi, hóa lối nhỏ, hóa tình yêu tìm đến bên người
Một mối tình, một giấc mộng, tưởng niệm chồng chất mãi không nguôi.
Người hỏi nước Tây Hồ đã mang đi bao hương sắc của người xưa?
Thời gian đã đi không trở lại, lời thề son sắt để lại cho ai
Người hỏi sóng Trường Giang đã vùi sâu bao đau đớn tận thâm tâm
Chỉ còn lại một nửa trái tim nào tìm được đường về.
- —Luyến nhân tâm—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-bo>